



Madicken  
leger sammen  
med sin mor  
Susanne Geert

# Ud af isolationen

Børnehuset Siv er landets eneste daginstitution for børn, der har nedsat immunforsvar på grund af kræft eller andre alvorlige sygdomme. Det giver børnene mulighed for at være sammen med andre børn og forældrene et uvurderligt frirum. Den 4. februar modtog Børnehuset Siv Kræftens Bekæmpelses Hæderspris 2014.

---

AF MAI BRANDI LUDVIGSEN FOTO TOMAS BERTELSEN

---

**V**ed første øjekast ligner Børnehuset Siv en helt almindelig institution. Ind til man som det første bliver bedt om at tage skoene af og vaske sine hænder. Og ind til man møder børnene. Glade, legende og til tider kede af det – præcis som andre børn – men nogle med skaldede hoveder, sonde og svage ben. Børnehuset Siv er en institution for børn, der har kræft eller andre alvorlige sygdomme og derfor ikke kan være i en almindelig institution.

Det lyder måske trist, men det er det ikke. Her er børnene glade og forældrene

lidt mindre bekymrede. Børnene kan få lov til at lege med andre børn, og der er masser af aktiviteter. Det er meget sjovere end at være indlagt på sygehuset eller være alene derhjemme med mor eller far. Også for den mor eller far, som er i Børnehuset sammen med barnet.

Den 4. februar modtog Børnehuset Siv Kræftens Bekæmpelses Hæderspris 2014. Det skete til et arrangement i Skuespilhuset i København, hvor Kronprinsesse Mary overrakte prisen. I begrundelsen lød det blandt andet, at Børnehuset Siv tilbyder familier med et kræftramt barn en livline

til et lidt mere almindeligt liv. Uden ville alternativet nemlig ofte være isolation fra den omgivende verden.

## Tid til voksensnak

Børnehuset Siv ligger i Farum i en ombygget villa. Med rene hænder og lånte sutsko går turen over til det anneks, hvor børnene holder til. Efter at have malet og leget er børnene ved at blive samlet til den daglige sang. En lille kurv med poser går rundt, og alle får lov til at trække en pose. Inden i er en lille figur, som illustrerer den sang, der skal synges. Efter der er sunget,



Alfred trækker en pose med en figur. Den viser, hvilken sang der skal synges.



er børnene sultne, og de skynder sig hen og finder deres navneskilt og dermed den plads, der er deres. De har små kander, så de selv kan hælde mælk eller vand op. I dag står menuen på laks, grøntsager, ris og nybagte boller. Maden har pædagogerne forberedt samme morgen.

I mens er forældrene samlet om bordet i en anden bygning. Sådan er det blevet, fordi forældrene alligevel sad og snakkede hen over hovedet på børnene. Nu kan de snakke i fred, og børnene er i fokus hos de ansatte. De voksnes snak går næsten som på en helt almindelig arbejdsplads. Jacob Kargaard, der er far til toårige Julius, er gået på pulverkur, og det fortæller han

optimistisk om. Derfra går snakken over i desserterne på Rigshospitalets børneafdeling, som er virkelig forførelige. Især hyldeblomstfromagen. Alligevel er det svært ikke at spise den, når man er træt helt ind til benet, og der alligevel ikke er andet at lave.

Der er flest mødre omkring bordet, men også to fædre og en enkelt bedstemor. Uden fædre er der nok tendens til lidt mere sygdomssnak, indrømmer mødrene.

### Siv betyder alt

Der er plads til 20 familier i Børnehuset Siv, og i øjeblikket går der 17. Typisk kommer familierne to-tre dage om ugen.

Denne dag i januar er der otte børn med forældre, der har meldt deres ankomst. Man ved dog aldrig, hvor mange der kommer, og i dag ender det med syv. Nogle er til kontrol, hvor det måske trækker ud, og lige nu er der højsæson for forkølelser. Der er ingen adgang med selv den mindste snue. For Maibritt Fie Nielsen, der er mor til fireårige Alfred, er det nok kun blevet til fem gange om måneden i det år, de har gået der. Alfred er i behandling for en kræftsygdom i nyrerne, og lidt for mange gange er der kommet en forkølelse eller andet i vejen. Alligevel har det været fuldstændig uvurderligt.

– For mig har det betydet alverden. Ellers ville jeg jo bare rende rundt derhjemme, hvor jeg ikke anede, hvad vi skulle lave. Det er jo ikke lige hver dag, man selv får fundet fingermalingen frem. Vi gik hjemme i fire måneder, inden vi kom herop, og Alfred kunne ikke finde ud af lege med andre. Det har han lært, siger Maibritt Fie Nielsen.

Susanne Geert er enig. Hun er mor til knap treårige Madicken, der har leukæmi:

– Man bliver meget belastet selv, hvis man har for mange dage, hvor man bare er derhjemme med et sygt barn.

Hun fortæller om de fire timer fra 10-14 om mandagen, hvor man kan aflevere sit barn og så lave noget andet, mens pædagogerne passer den lille.

– Det er ubeskriveligt, hvad de fire timer

## Kræftens Bekæmpelses Hæderspris

Hvert år på World Cancer Day den 4. februar uddeler Kræftens Bekæmpelse en hæderspris. Prisen går til en person eller gruppe, som har gjort en særlig indsats for kræftpatienter. En indsats, som kan inspirere andre til at give kræftpatienter den bedste behandling, pleje eller omsorg. Kronprinsesse Mary overrakte i år prisen til Børnehuset Siv i Skuespilhuset i København.





Forældrene spiser frokost alene. Imens synger og spiser de ansatte med børnene.



betyder, når man har været vant til at være på et hospital. Vi kan jo ikke gå ud og handle eller hente store søskende, fortæller hun.

Og så er det slet ikke nævnt, hvad det betyder for børnene at komme i huset. De får mulighed for at være en del af et børnefællesskab, og det giver oplevelser og struktur på dagen. Så når storesøster kommer hjem og fortæller, at hun skal gå Lucia, kan lillesøster fortælle, at hun skal til juletræsfest. Pludselig har de venner ligesom deres søskende, fortæller Dorte Falkenberg Rasmussen, der er mor til fireårige Ella, der har haft leukæmi i to omgange:

– Det allervigtigste er, at de hjælper mig til at tro på fremtiden. Der er håb forude. Vi er ved at gøre hende klar til børnehaven. Og så hjælper de mig med at opdrage mit barn. Det er svært at sætte grænser, når man frygter, at hun ikke er der om et halvt år, fortæller hun.

### Væk fra mor og far

Ved frokostbordet er Jacob Kargaard begyndt at røre uroligt på sig. Julius plejer ikke at ville være uden sin mor eller far i mere end ti minutter, men nu er der gået en time. De andre forældre driller ham, fordi han vil over og se, hvordan det går. Hvem er det lige, der savner hvem?

Julius er dog helt på toppen. Han er i legerummet og er ved at servere kaffe af plastikstellet for Frederikke og Sussi Olsen, der er Børnehusets leder. Sussi griner af

Julius – kun to år og så har han allerede fanget, hvordan man drikker kaffe i dag. Væk med kaffekolben og ind med koppen. Det skal være espresso.

I rummet ved siden af er Benjamin, Madicken og Ella i fuld gang med at bygge en togbane, mens Alfred leger med riddere. Ella får lyst til at hente sin mor, men får at vide, at det ikke er nu. Hun må gerne gå over og sige hej, men hun skal ikke hente hende. Den skal hun lige tygge på. Heldigvis skal hun ikke vente længe. Så kommer forældrene ind og leger med børnene i små grupper. Nogle spiller, Alfreds mor slapper af på sofaen, mens Alfred fortsætter med ridderne. Andre taler med pædagogerne.

### Et hus for hele familien

Ifølge leder Sussi Olsen er det sådan set ikke børnene, der er i krise. De har accepteret behandlingen. Det er forældrene. De er rædselsslagne for, at deres barn kan dø. Og desværre er det også stadigvæk sådan, at en lille del ikke overlever.

– Familien bliver revet i stumper og stykker, når et barn får kræft. Hele strukturen i familien forsvinder, og hvis ikke forældrene kommer godt igennem det, gør familien det heller ikke, fortæller Sussi Olsen.

Derfor er Børnehuset Siv heller ikke kun en institution for børnene, men for hele familien. For den forælder, som måske i

flere år har været sammen med det syge barn i døgndrift, og som nu får lidt luft til en gang imellem at være alene, løbe en tur eller tage en lur på sofaen. Også de raske søskende kommer med nogle gange, men mest om sommeren, når det ikke er højsæson for infektioner.

– Alle er opmærksomme på det barn, der får kræft, og søskende bliver skyggebørn. Forældrene har ikke overskuddet til at dele sol og vind lige. Derfor kan man godt høre en søskende sige, 'jeg ville ønske, at det var mig, der havde kræft'. Derfor kunne vi også godt tænke os at gøre endnu mere for de raske søskende, fortæller Sussi Olsen.

### Genvinder det tabte

Kl. 14 er der frugt, og bagefter bliver der tumlet i hopperummet. Det udfordrer børnene på en helt anden måde, end nogen fysioterapeut kan. Det hjælper dem med at hente det, de har tabt på grund af sygdom og skrappe behandlinger.

– For et halvt år siden sad Ella i kørestol, nu kan hun løbe. Hvis andre hopper og rutsjer, vil hun også, selv om jeg kan se, at det gør ondt i hendes ben, fortæller Dorte Falkenberg Rasmussen.

På den måde har Ella lært at gå i Børnehuset Siv hele to gange. Først som helt lille og siden efter sit tilbagefald, hvor hun lå i koma i to måneder. ■

[mbl@cancer.dk](mailto:mbl@cancer.dk)  
[www.bhsiv.dk](http://www.bhsiv.dk)